

tiina poutanen

**ELÄIMET
LIKKUVAT
ILMAISEKSI**

ntamo

ELÄIMET

LIKKUVAT

ILMAISEKSI

© 2012 Tiina Poutanen

ISBN 978-952-215-365-4

Taitto ja kansi Make Copies

Kannen kuva Tiina Poutanen, *Risteyksiä*

Valmistaja Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2012

ntamo

<http://www.ntamo.net>

Tiina Poutanen

ELÄIMET

LIKKUVAT

ILMAISEKSI

ntamo

Osaan epäillä muistojani.

I

Nojaan leukaa kämmeneen ja mietin miten vasemmalle rannalle riittää hiekkaa, kun minua on niin paljon.

Kirjoitan kirjeen eduskuntaan,

Siitä mikä minua painaa, sateen vähyys ja miesten kuolema. Voisitteko tehdä, tulisiko sieltä joku, laittaisi lämpimän käden olkapäälle. Olen viettänyt aikaa kirkossa, vaiennut kaiun alla, neulaset pistelleet niin tiuhaan että sydän irtoaa.

Toivon että olisi väljää, suuria tyhjiä välejä, lataamattomia. Kranaatit luovutettu virkavallalle. Korvatulehdus jatkuu yhä, asiayhteys juurtui, en saa sitä irti tai parane. Jos rakastan kuolleita, kuoleeko rakkaus, virastoissa majailee villihevosia.

On helppo vaihtaa lajia, tänään keskiviikkona, dinosauruksista tuli talitiaisia. Nukun jalat etelään, päässäni on kompassi. Pyydän ystävällisesti poistamaan hirviöt ojista, niihin ei mahdu vettä.

Maa soistuu taas ja lehmukset kasvavat kuusimetsään, saarnen sorkat linja-automatka. Arviot kuolleisuudesta käsitellään omana kappaleenaan. Tuoksuu sulavalta, kotka munii maailmanpyörään ja vielä, vieläkö on isoäidin alushame violetti. Kuorin keitetyt munat, olemme syvällä toisissamme. Sinertäviä ja pilkullisia, matka on loputon sairaus.

Aluksi tahdon kertoa itsestäni, että ymmärrätte. Tulin tänne. Tunnistin ensimmäisenä vihreän, sateen ropisevan valtakunnan, sen sydämen. Tarkoitan

ydintä, sanoja tulee käyttäneeksi kuin ne merkitsisivät toisiaan.

En usko sopimusten rikkomiseen kun läsnäoleva aine tihenee

puiden juuret imevät säteileviä hiukkasia. Miten voin siirtää sinut sivuun,

kevät tulee hitaasti, vanhan ankan askelin, en tunne eläimiä. Se on teeri.

Kadulla katson pitkään, melkein tervehdin tuntematonta. Pouta on jatkunut

pitkään.

Miksi suutani kuivaa peltihattu, lätäkköön heijastuva saapas?

Järven pintaan painuu jalkapolku, se vie tivoliin.

Sinne pimeä lankeaa, siellä lentokoneet luovuttavat.

Toisaalla kahlaajat odottavat samaa aikaa. Maa on kuivaa

ja kasvaa suolaheinää. Kahvi, jota jatkuvasti juon,

on kyynelistä suolaista ja laihaa.

Järven pintaan painuu jalkapolku, se vie tivoliin.

Sinne sammakot nukahtavat, siellä on kylmä

ja hyvä rakastaa.

Kirjoitan nouse

meidän täytyy ylittää raja,

polkupyörä on raskas kantaa läpi tulen ja tulvien.

Jotkut ovat vähän puistoja – ulkona täältä

ja kylä, jossa asuin

mattolaituri, kaksi kelluvaa siltaa

Tiina Poutanen on tampere-
lainen kuvataiteilija ja sanan-
käyttäjä, jonka esikoisrunote-
os tutkii muistin arvoitusta.
Kieli on keskittynyttä, tarkka-
rajaista, omalakista, porautu-
vaa ja pureutuvaa, kuvat halli-
tusti nurinniskaisia.

9 789522 153654 >